

[Jytte Hilden]

ord og udmærkede tanker i det, ministeren har lagt frem, men vi har næsten også alle sammen – i hvert fald de partier, som jeg anser for at være ansvarlige – appelleret til, at vi får et bud på, hvor pengene skal komme fra, hvordan det skal omsættes i handling – og jeg tror, det er det budskab, ministeren vil ende med at gå fra denne debat med.

Der er én ting, der undrer mig, og det er, at man i regeringen ikke kan se det helt åbenbare i, at kulturelle tilbud faktisk er socialt forebyggende. Jeg undrer mig over, at vi har en kulturminister, der simpelt hen sover tornerosesøvn. Da socialministeren var kulturminister, var det i hvert fald ikke det, man kunne beskyldte hende for. Derfor appellerer jeg faktisk også til regeringen om at komme med nogle bud på, hvordan hele den kulturelle verden kan ikke bare hjælpe os, for så bliver det så passivt, men få os til at bruge det, der er karakteristisk for kulturelle tilbud, kigge efter talenter, følge det ordspog, som Gummitarzan har, »alle er gode til et eller andet, det gælder bare om at finde ud af hvad«. Jeg vil altså foreslå ministeren at overveje, hvordan vi skal bruge de kulturelle tilbud. Det er alt for fattigt at køre i disse sektorer med undervisning, arbejdsmarked, socialsektor, når vi måske kunne binde noget af det sammen. Da fattigdomsrapporten kom, argumenterede den borgerlige regering sådan: Uh, dér kan man bare se, det er ikke et spørgsmål om penge – hus forbi, og derfor behøvede man ikke at gøre noget. Det er meget dyrere, minister, at sætte ind med kulturelle tilbud, end det er bare at give penge, havde jeg nær sagt, passivt ud, og det synes jeg også er den positive undertone, der ligger i ministerens redegørelse.

Jeg er helt overbevist om, at der i dette Folketing er politisk vilje til at gøre noget. Men man kan ikke klandre oppositionspartierne for, at vi ikke magter den voldsomme opgave, det er teknisk set at få forslagene frem. Derfor må konklusionen af dagens debat være, at ministeren nu må fremsætte nogle forslag, som vi kan tage stilling til. Det mener jeg i hvert fald man mener i nogle af de partier, som bevæger sig på midten, og til dem tæller jeg faktisk helt fra SF og vel et stykke ind i regeringen, selv om man for et enkelt partis vedkommende kan diskutere, om det ligger på midten.

Ministeren indleder sin redegørelse med at sige, at hun vil gøre op med nogle myter, og det

kan selvfølgelig være udmærket, men vi vil gerne i dag have aflivet den myte, at ministeren kun taler, men ikke handler.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det er fortsat ikke tilladt at anvende direkte tiltale.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil først og fremmest fortsætte den række af meldinger, som jeg ikke nåede at afslutte i første omgang. Det, jeg mener er vigtigt at få sagt, er en melding om det afsnit, der handler om flygtningepolitikken. Jeg tror simpelt hen, at opgaven at integrere flygtninge – og for den sags skyld også indvandrere – i vort samfund er en af de største socialpolitiske opgaver og udfordringer til danskere i al almindelighed. Jeg er meget enig med ministeren, når hun siger, at vi nok kan tilrettelægge denne integrationsproces bedre, end vi gør i dag, og at det i høj grad også drejer sig om elementær viden hos den danske del af befolkningen om flygtningeforhold osv. Jeg tror, man skal være klar over, at der tidligere var omkring 5 pct. af flygtningene, som blev direkte integreret ud som bistandsklienter, mens forholdet i dag er omvendt, sådan at 95 pct. af dem, der er parat til at gå ud i det danske samfund, bliver direkte ekspederet over i bistandssystemet. Det er klart, at det er noget, vi bør gøre noget ved, og det kræver en enorm indsats – ikke mindst en kulturel indsats.

Ministeren ved det, men jeg synes dog, det skal siges her ved behandlingen, at Folketingets Socialudvalg i næste uge begiver sig på studierejse indenlands for at se på et par integrationscentre, så det er altså noget, vi har sat på dagsordenen, og jeg håber ligesom den forrige taler, at ministeren vil fremsætte forslag i det omfang, det overhovedet er nødvendigt.

Dernæst vil jeg vende tilbage til vore diskussioner om uklarheder og selvmødsigelser. I indledningen står der, at vi er oppe på at bruge ca. en tredjedel af de samlede offentlige udgifter på det sociale område. Dette kan ikke fortsætte. Vi har simpelt hen ikke råd til det, og at det betyder – jeg håber, jeg citerer rigtigt – at det ikke skal udvikle sig til at blive til halvdelen af de samlede udgifter. Jamen sådan kan jeg altså ikke læse det, men hvorfor skriver ministeren så ikke det? Man kan måske ikke stille ændringsforslag til en redegørelse, men jeg læ-